

Μήπως ήρθε η στιγμή να φορολογηθούν οι επιχορηγήσεις του Harvard;

Του Jordan Weissmann (μετάφραση : Barikat)

Ενώ τα δημόσια πανεπιστήμια υποφέρουν και φοιτητές της μεσαίας τάξης πνίγονται στα δάνεια, τα πανεπιστήμια της ελίτ γίνονται όλο και πλουσιότερα.

«Το αστείο για το Harvard είναι ότι πρόκειται για κεφάλαιο υψηλού ρίσκου συνδεδεμένο με ένα πανεπιστήμιο», μου λέει ο Mark Schneider. Είναι μια ατάκα που, για προφανείς λόγους, έχει γίνει πολύ δημοφιλής τα τελευταία χρόνια. Το 2014, η θρυλική χρηματοδότηση του πανεπιστημίου, η οποία ελέγχεται από μια εσωτερική ομάδα εμπειρογνομόνων και εξαπλώνεται σε μια σειρά από επενδύσεις που κυμαίνονται από μετοχές και ομόλογα μέχρι αμπελώνες στη Καλιφόρνια, χτύπησε 36,4 δις δολάρια. «Είναι απλά συλλογή από τόνους και τόνους και τόνους χρημάτων», λέει ο Schneider, ένας πρώην υπάλληλος του Υπουργείου Παιδείας, ο οποίος είναι σήμερα ένας βοηθός καθηγητή στο Αμερικανικό Ινστιτούτο για την Έρευνα.

Φυσικά, τα κανονικά κεφάλαια υψηλού ρίσκου πρέπει να καταβάλουν φόρους για τα κέρδη τους. Επειδή το Harvard είναι ένας μη κερδοσκοπικός οργανισμός, δεν το κάνει. Και δεδομένου ότι η παραχώρηση φορολογικών απαλλαγών είναι το ίδιο πράγμα με τη δαπάνη σε μετρητά, από την πλευρά της κυβέρνησης (οι budgeteers –εκείνοι δηλαδή που διαχειρίζονται συγκεκριμένο προϋπολογισμό- τις αποκαλούν "φορολογικές δαπάνες", για κάποιο λόγο), αυτό σημαίνει ότι οι αμερικάνοι πολίτες επιχορηγούν αποτελεσματικά τη μηχανή χρήματος του Harvard. Το ίδιο ισχύει και για Stanford (επιχορηγήσεις: 21.4 δις \$), Princeton (επιχορηγήσεις: 21 δις \$), Yale (επιχορηγήσεις: 23.9 δις \$), και για άλλα πανεπιστημιακά ιδρύματα της χώρας που ανήκουν στην ελίτ της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Η προσφορά σε πλούσια ερευνητικά πανεπιστήμια στα οποία μπορούν να φοιτήσουν κυρίως εύποροι φοιτητές θα μπορούσε να είναι κάτι το αποδεκτό σε μια εύπορη περίοδο. Αλλά σε μια εποχή όπου τα κρατικά πανεπιστήμια εξακολουθούν να υπόκεινται σε μεγάλες περικοπές του προϋπολογισμού τους πράγμα που έχει οδηγήσει σε άνοδο των διδάκτρων, ενώ ταυτόχρονα οι πολιτικοί αναζητούν τρόπους για να κάνουν το πανεπιστήμιο πιο προσιτό για τους φοιτητές της μεσαίας τάξης, η ανάκτηση μέρους αυτών χρημάτων που θα δαπανηθούν για τις ανάγκες της εκπαίδευσης έχει αρχίσει να ακούγεται εξαιρετικά ελκυστική. Και γι' αυτό ίσως ήρθε η στιγμή να ξεκινήσει η φορολόγηση του Harvard και του κύκλου του.

Αυτό δεν αποτελεί μια καινούργια ιδέα. Το 2008 οι νομοθέτες στη Μασαχουσέτης αποφάσισαν να δώσουν ένα «χαστούκι» 2,5 τοις εκατό φόρο για τα μεγάλα πανεπιστημιακά κληροδοτήματα, αλλά Schneider έκανε μια ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα υπόθεση γι' αυτό. Νωρίτερα το ίδιο έτος, ο ίδιος και ο Jorge Klor de Alva, πρώην πρόεδρος στο κερδοσκοπικό Πανεπιστήμιο του Phoenix, αποκάλυψε μια έκθεση η οποία συνέκρινε το κατά προσέγγιση ποσό των χρημάτων των ιδιωτικών πανεπιστημίων που εξοικονόμησαν από τη μη καταβολή φόρου για τις δωρεές τους, με τη κρατική χρηματοδότηση των σχολείων που πραγματοποιήθηκε από τις πιστώσεις της κυβέρνησης. Παρόλο που οι συγγραφείς συνέκριναν διαφορετικές μορφές επιδοτήσεων, οι αντιθέσεις ήταν εξαιρετικά ενοχλητικές. Το Princeton έλαβε 105,000 \$ σε φορολογικά οφέλη ανά φοιτητή. Το Rutgers, η ναυαρχίδα του δημοσίου πανεπιστημίου του New Jersey, πήρε μόλις 12.300 \$ ανά

φοιτητή από δημόσια χρηματοδότηση. Δεδομένου ότι το Harvard εξασφάλισε 48.000 \$ ανά φοιτητή στις φορολογικές απαλλαγές, το Πανεπιστήμιο Massachusetts-Amherst έλαβε μια πολύ μικρή στήριξη, από 9.900 \$ από το κράτος. Μεταξύ των 60 πανεπιστημίων ο Schneider και ο Klor de Alva ανέλυσαν, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια με μεγάλες επιχορηγήσεις που έχουν κατά μέσο όρο 41.000 \$ φορολογικές επιδοτήσεις, σε σύγκριση με 15.300 \$ που είναι η άμεση χρηματοδότηση για τη δημόσια ναυαρχίδες, 6.700 \$ η χρηματοδότηση για τα περιφερειακά κρατικά κολέγια, και 5.100 \$ για τα κοινοτικά κολέγια.

Εν ολίγοις, έδειξε το βαθμό στον οποίο ορισμένα πολύ πλούσια πανεπιστήμια γίνονται ακόμα πλουσιότερα, χάρη στις φοροαπαλλαγές πράγμα που οι περισσότεροι Αμερικανοί σπάνια σκεφτόμαστε, λαμβάνοντας υπόψη τους πόρους που διατίθενται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση στη χώρα αυτή. «Μόλις αρχίσαμε τον υπολογισμό αυτών των αριθμών συνειδητοποιήσαμε πόσο μεγάλες ήταν οι διαφορές μεταξύ αυτών των ιδιωτικών πανεπιστημίων και των σχολών που επρόκειτο να εκπαιδεύσουν τη πλειονότητα των μελλοντικών εργαζομένων», λέει ο Schneider. «Πρόκειται για ένα δίκτυο με συγκεκριμένες επιδοτήσεις που πρέπει να αποκαλυφθεί και να διερευνηθεί ώστε να μπορέσουμε να καταλάβουμε αν αυτό είναι ένα κοινωνικά επιθυμητό σύστημα».

Θέλω να είμαι ειλικρινής: Υπάρχουν ορισμένες πτυχές της έκθεσης των Schneider και Klor de Alva έκθεση που πρέπει να κάνει τους παρατηρητές αυτής της συζήτησης να νιώθουν άβολα, ζητήματα που οι εφημερίδες Politico και Washington Post αποσιώπησαν στη δική τους κάλυψη σχετικά με αυτή την έρευνα. Δείτε την πηγή του. Η αναφορά δόθηκε στη δημοσιότητα από το Κέντρο Έρευνας και Πολιτικής του Nexus, το οποίο ερευνά ο Klor de Alva και το οποίο ιδρύθηκε με χρήματα από το Πανεπιστήμιο του Phoenix και αποτελεί τη μητρική εταιρεία του ερευνητικού κέντρου. Στο παρελθόν είχε προκύψει μια «ύποπτη» έρευνα από το Nexus που ενίσχυε τα κερδοσκοπικά πανεπιστήμια (τα οποία είναι διαβόητα για τις επιχειρηματικές πρακτικές που χρησιμοποιούν) όπου γινόταν παρόμοιες παρατηρήσεις σχετικά με τις επιδοτήσεις που λάμβαναν από τα εύπορα, παραδοσιακά κολέγια. Υπάρχουν προφανείς λόγοι ώστε να είμαστε επιφυλακτικοί σχετικά με μια έκθεση από ένα think tank που συνδέεται με κερδοσκοπικά κολέγια και υποστηρίζει ότι οι μη κερδοσκοπικές σχολές «ξεπλένουν» το σύστημα. Τούτων λεχθέντων ο Schneider, πρώην επίτροπος του Εθνικού Κέντρου για τα Στατιστικά Στοιχεία της Εκπαίδευσης, είναι μια σεβαστή προσωπικότητα στην πολιτική που ασχολείται με τριτοβάθμια εκπαίδευση και σχετίζεται με την κεντροδεξιά. (Αποκάλυψη: Η Slate ανήκει Graham Holdings Company, η οποία κατέχει επίσης τη Kaplan, και είναι ο ίδιος μεγάλος παίκτης στην κερδοσκοπική τριτοβάθμια εκπαίδευση).

Πιο συγκεκριμένα, η έκθεση των Schneider και Klor de Alva ίσως υπερβάλλει για το συνολικό χάσμα μεταξύ των επιδοτήσεων των ιδιωτικών-ελιτ κολεγίων και των κρατικών. Για παράδειγμα, δεν υπολογίζει τη φορολόγηση των αποταμιεύσεων που ορισμένα μεγάλα κρατικά ιδρύματα συγχωνεύουν στα κληροδοτήματα, τους. Το Πανεπιστήμιο του Texas στο Austin, για παράδειγμα, είναι μέρος ενός συστήματος με εννέα σχόλες και με ένα κληροδοτήμα 25.4 δις δολάρια, ενώ το Rutgers έχει περισσότερα από 900 εκατομμύρια δολάρια στο όνομά του. Η μελέτη επίσης δεν προσμετρά τις επιχορηγήσεις από το ομοσπονδιακό πρόγραμμα επιχορήγησης Pell, το οποίο ωφελεί κυρίως τους κατώτερου και μεσαίου εισοδήματος φοιτητές που φοιτούν σε δημόσια ιδρύματα. Και, ίσως το πιο σημαντικό, κατά πάσα πιθανότητα δεν υπολογίζει πόσα χρήματα εξοικονομούν κάθε χρόνο οι σχολές χάρη στο μη κερδοσκοπικό καθεστώς, γιατί αντιμετωπίζουν όλες τις αυξήσεις στην αξία των κληροδοτημάτων τους ως φορολογητέο εισόδημα, έστω και αν δεν είχαν

πραγματοποιηθεί. Στον πραγματικό κόσμο, η κυβέρνηση φορολογεί μόνο τα κέρδη του κεφαλαίου, όταν οι επενδυτές πωλούν περιουσιακά τους στοιχεία.

Με άλλους τρόπους, όμως, η μελέτη μπορεί πραγματικά να υποτιμά επιδοτήσεις σε πλούσια κολέγια. Πρώτον, δεν λαμβάνει υπόψη τα περισσότερα από 6 δισεκατομμύρια δολάρια, που η Ουάσιγκτον χάνει κάθε χρόνο, κάνοντας δωρεές σε εκπαιδευτικά ιδρύματα που εκπίπτουν από την φορολογία. Δυστυχώς, οι φιλανθρωπικές δραστηριότητες είναι στρεβλά κατευθυνόμενες προς ένα μικρό ποσοστό των ήδη πρότυπων σχολείων και συχνά οδηγεί σε φορολογούμενους να επιβαρύνονται με μέρος του λογαριασμού για εξωφρενικές χειρονομίες μιας διφορούμενης κοινωνικής χρησιμότητας, όπως η χρηματοδότηση του κατόχου κεφαλαίων υψηλού κινδύνου Stephen Schwarzman ύψους 150 εκατομμύριων δολαρίων στο Yale, όπου θα πληρώνουν για ένα νέο κέντρο φοίτησης που θα έχει το όνομα του Schwarzman .

Τελικά, είναι δύσκολο να πούμε ποιος είναι ο τέλει υπολογισμός για τις διάφορες επιδοτήσεις που λαμβάνουν τα πανεπιστήμια. Ίδανικά, θα ήθελα πολύ να δω ένα ερευνητή, χωρίς να λάβει περγαμηνές από τη Nexus να αναλαμβάνει αυτό το ζήτημα. Αλλά ακόμη και αν οι συγκρίσεις στην έκθεση Schneider και Klor de Alva δεν είναι ακριβείς, συμβαδίζει με όσα γνωρίζουμε για τις τεράστιες ανισότητες στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Τα ιδιωτικά κολέγια και πανεπιστήμια εξασφαλίζουν εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια από τις δωρεές. Αλλά αυτός ο πλούτος, σε συνδυασμό με τις αρκετά μεγάλες φορολογικές ελαφρύνσεις βοηθά να συσσωρεύεται και να παραμένει συγκεντρωμένος στα χέρια λίγων. Σε έναν κόσμο όπου η κυβέρνηση προβλέπει μόνο περιορισμένους πόρους για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, είμαστε σχεδόν βέβαιοι ότι ένα σημαντικό μερίδιο προορίζεται για σχολεία που δεν χρειάζονται την οικονομική βοήθεια.

Φυσικά εύπορα πανεπιστήμια βλέπουν τα πράγματα εντελώς διαφορετικά. Έχουν την τάση να επισημάνουν ότι, παρόλο που τα 36 δισεκατομμύρια δολάρια ή τα 21 δισεκατομμύρια δολάρια μπορεί να θεωρούνται ένα αστρονομικό ποσό, μεγάλο μέρος αυτών των χρημάτων περιορίζεται σε συγκεκριμένες χρήσεις από τους χορηγούς.

(Αν ένας μεγαλοεπιχειρηματίας των σιδηρόδρομων το 1878 επιχορηγούσε τις θέσεις των κλασικών σπουδών, τότε το σχολείο θα πρέπει να κρατήσει τις δαπάνες και τις αποδόσεις των χρημάτων του για να εκπαιδεύει καθηγητές Λατινικών, όχι ένα νέο εργαστήριο βιολογίας). Επίσης, σημειώνουν, τα χρήματα πρέπει να αυξάνονται με ένα κανονικό ρυθμό ώστε να είναι βέβαιο ότι μπορεί να συμβαδίσει ο ρυθμός ανάπτυξης με το αυξανόμενο κόστος λειτουργίας ισοδύναμα σε ολόκληρες πόλεις, ενώ προσφέρει γενναιόδωρη οικονομική ενίσχυση και τη διασφάλιση ότι οι καθηγητές μπορούν να διεξαγάγουν έρευνες αιχμής, για πάντα.

Και σε μερικά από αυτά τα σημεία έχουν δίκιο. Οι εξαιρετικοί πόροι χρηματοδότησης έχουν κάνει τα κορυφαία πανεπιστήμια της Αμερικής αξιοζήλευτα, επιτρέποντας να συγκεντρώσουν μερικά από τα πιο λαμπρά μυαλά από εδώ και το εξωτερικό για να ξεκινήσουμε όλα τα είδη θαυμάσιων καινοτομιών.

Ωστόσο, αυτό δεν αλλάζει το γεγονός ότι φαίνεται να έχουμε σκοντάψει σε ένα σύστημα που επιδοτεί δυσανάλογα την εκπαίδευση. Επομένως, τι ακριβώς, πρέπει να κάνουμε γι 'αυτό;

Κάποιοι που στέκονται κριτικά απέναντι στις μεγάλες επιχορηγήσεις και υποστηρίζουν ότι τα σχολεία θα πρέπει απλά να αναγκαστούν να δαπανήσουν περισσότερα χρήματα από τα αποθεματικά τους. Το 2008, σε μια περίοδο κατά την οποία ελίτ πανεπιστήμια ευημερούσαν και τα δίδακτρα αυξάνονταν, ο Δημοκρατικός γερουσιαστής Chuck Grassley προκάλεσε μια μικρή αναστάτωση στους κύκλους της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, προτείνοντας τη καταβολή του 5 τοις εκατό των επιχορηγήσεων εκ μέρους των πανεπιστημίων κάθε χρόνο. Το ίδιο προβλεπόταν και για τα ιδιωτικά φιλανθρωπικά ιδρύματα. Πρόσφατα, ο Victor Fleischer, καθηγητής νομικής στο Πανεπιστήμιο του San Diego, προκάλεσε παρόμοιο σάλο με ένα ανοιχτό αίτημα στην εφημερίδα New York Times ισχυριζόμενος ότι τα σχολεία ξοδεύουν 8 τοις εκατό του προϋπολογισμού τους ετησίως.

Αλλά δεν είναι σαφές τι ακριβώς θα μπορούσε να επιτύχει αυτή η προσέγγιση. Ίσως τα σχολεία θα πρέπει να ενισχυθούν οικονομικά και αρχίσουν να πληρώνουν επιστημονικούς και εργαστηριακούς συνεργάτες που θα ζουν σε ένα αξιοπρεπές βιοτικό επίπεδο. Ίσως να προσέφεραν περισσότερα χρήματα για την ανακαίνιση ή την κατασκευή κοιτώνων ή για τη κατασκευή τεμπέλικων ποταμιών σε κέντρα φοιτητών. Στο τέλος της ημέρας, θα επιδοτούμε σε μεγάλο βαθμό πλούσια σχολεία, τα οποία θα προσφέρουν παρά πολλά, αλλά δε θα είναι απαραίτητα παραγωγικά.

Αυτό είναι που καθιστά πιο ελκυστική φορολογία. Οι Schneider και Klor de Alva, από την πλευρά τους, προτείνουν ένα προοδευτικό φόρο επί των ιδιωτικών επιχορηγήσεων των κολεγίων αξίας πάνω από 500 εκατομμύρια δολάρια ίση με 0.5 έως 2 τοις εκατό της συνολικής αξίας τους. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους, θα αυξηθεί περίπου 5 δισεκατομμύρια δολάρια ο ετήσιος προϋπολογισμός, και τα χρήματα θα μπορούσαν να δαπανηθούν για την υποστήριξη των ανεπαρκών ταμειακών διαθεσίμων των κοινοτικών κολλεγίων. Περίπου 95 σχολεία θα μπορούσαν να ωφεληθούν, με ιδρύματα όπως το Harvard και το Yale στα υψηλότερα επίπεδα και άλλα, όπως το Marquette και το Villanova στο χαμηλότερα επίπεδα και θα έχουν τη δυνατότητα να μειώσουν τη φορολογία τους δαπανώντας χρήματα κατευθείαν για οικονομική βοήθεια.

Κάποιοι μπορεί να αντιταχθούν στην ιδέα της φορολόγησης μερικών κολεγίων για να χρηματοδοτηθούν κάποια άλλα. Και, να είστε σίγουροι, ότι θα ήταν ωραίο αν μπορούσαμε απλά να πληρώσουμε για την τριτοβάθμια εκπαίδευση σε αυτή τη χώρα με φόρους επί των συναλλαγών της Wall Street, όπως ο θα έκανε ο Bernie Sanders. Αλλά υπάρχουν πολλές δαπάνες που θα ήθελαν να κάνουν οι προοδευτικοί και είναι τόσο πολλοί οι νέοι φόροι που η Ουάσιγκτον δε θα περάσει ποτέ. Η ανακατανομή των πόρων στο πλαίσιο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης θα μπορούσε όχι μόνο να είναι δίκαιη, αλλά και απαραίτητη, αν θέλουμε να βρούμε τρόπους να χρηματοδοτήσουμε τα δημόσια ιδρύματά μας.

Ένας φόρος όπως αυτός του Schneider θα εξακολουθεί να εγείρει φιλοσοφικά και λογιστικά ερωτήματα. Για αρχή, γιατί φορολογούνται οι τεράστιες επιχορηγήσεις στα κολέγια, αλλά όχι άλλες μη κερδοσκοπικές οργανώσεις; Το Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης της Νέας Υόρκης καρπώνεται επιχορηγήσεις περίπου 3 δις δολαρίων. Είναι δύσκολο να σκεφτώ ένα σοβαρό λόγο για τον οποίο θα πρέπει να ξεφύγουν από την υπηρεσία εσωτερικού εισοδήματος, αν, ας πούμε, το Πανεπιστήμιο Fordham στο Bronx (επιχορήγηση: 675.000.000 δολαρίων), δεν μπορεί.

Άλλο ένα δίλημμα: Σήμερα, η κυβέρνηση γενικά δεν φορολογεί τις αποταμιεύσεις. Είναι οι

φόροι εισοδήματος. Γιατί λοιπόν να περικόπτουμε πλούτο από τα κολλέγια, όταν δεν το κάνουμε σε ιδιώτες; Όπως μου το έθεσε η Kim Rueben, ανώτερη συνεργάτης στο Κέντρο Φορολογικής Πολιτικής, «Θα φορολογήσουμε το Harvard, αλλά δε θα φορολογήσουμε τον Warren Buffet;»

Και, φυσικά, μπορεί να υπάρχουν απρόβλεπτες συνέπειες. Ακόμη και με διαγραφές για οικονομική ενίσχυση, η φορολόγηση των κληροδοτημάτων θα μπορούσε να ενθαρρύνει τα σχολεία να δαπανούν λιγότερα για πράγματα που αρέσουν γενικά στη κοινωνία, όπως τα νέα ερευνητικά εργαστήρια. Η κυβέρνηση θα μπορούσε να φορολογήσει τα σχολεία και να τα υποχρεώνει να δαπανήσουν ένα ελάχιστο ποσό, έτσι συμπεριφέρονται τα ιδιωτικά ιδρύματα. Αλλά τότε θα πρέπει να εξετάσει κανείς επίπεδα δημιουργικότητας θα έπρεπε να φτάσει το Harvard ώστε να αποφευχθεί το IRS.

Η μείωση των φορολογικών απαλλαγών των πλούσιων σχολείων, προφανώς, δεν είναι απλή. Αλλά αξίζει να εξεταστεί σοβαρά αυτή η ιδέα. Ίσως θα πρέπει να εξεταστεί η φορολόγηση του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέχνης. Ίσως η κυβέρνηση θα μπορούσε να επιμείνει σε αυτό που ξέρει και να φορολογήσει τις υπεραξίες των επιχορηγήσεων του Harvard και όχι τις επιχορηγήσεις στο σύνολό τους. Ίσως θα μπορούσαμε να μάθουμε να ζούμε με ένα μικρό ποσοστό φοροαποφυγής. Ωστόσο, επιλέγουμε να το κάνουμε, νομίζω ότι όλοι θα θέλαμε να ξοδέψουμε λιγότερα χρήματα στέλνοντας τα παιδιά άλλων ανθρώπων στο Harvard.

<https://www.youtube.com/watch?v=5fobrqbZQLg>

Πηγή: http://www.slate.com/articles/business/moneybox/2015/09/harvard_yale_sta...